

— Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν εὐρίσκουμαι ἐν Πητροπούλει, ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους. Κατοικῶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως. Ἄν λοιπὸν πραγματικῶς θέλετε νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε, ἐλᾶτε τότε ὁπότεν θέλετε.

Καὶ μοὶ ἐνεχείρισε τὴν διεύθυνσίν του.

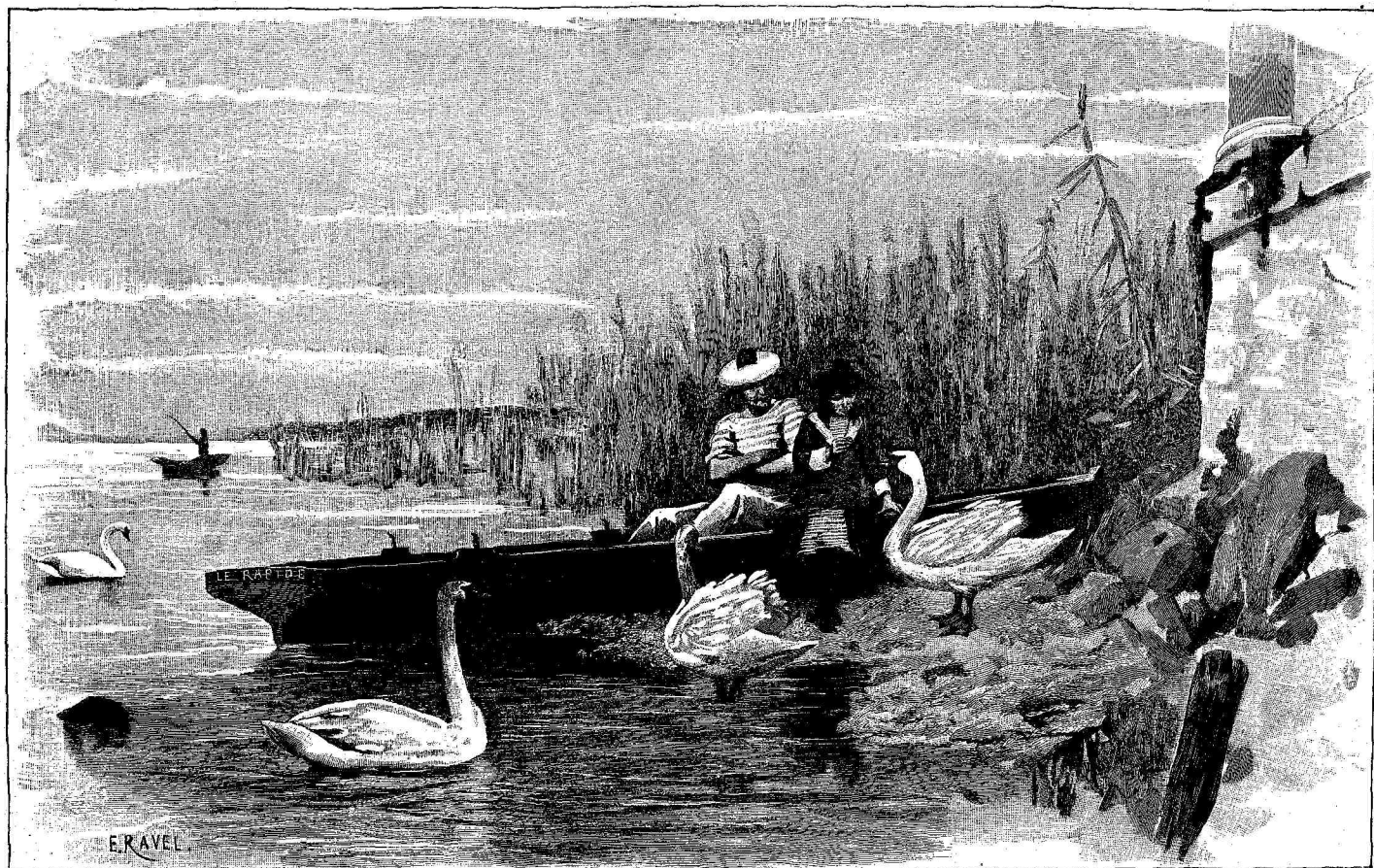
— Ἐλᾶτε τὸ ἑσπέρας. Τότε εἴμεθα εἰς τὸ σπῆτι . . . καὶ οἱ δύο.

— Καὶ οἱ δύο;

— Εἶμαι νυμφευμένος. Σήμερον ἡ γυναῖκά μου δὲν εἶνε καλὰ, καὶ τοῦτο τὴν ἠνάγκασε νὰ μὴ συνοδεύσῃ τὸ λεῖψανον. Ἄλλως τε εἰς μόνον ἄνθρωπος ἀρκεῖ νὰ ἐκπλη-

ῃζώφλησεν ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ πρὸς τὸν κόσμον τοῦτον . . . μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ δρόμος τοῦ βίου τοῦ δὲν ἦτο διὰ ῥόδων ἐστρωμένος!

Ὁ Βαβουρίνος κατῴκει εἰς τὴν συνοικίαν Βυρούργου ἐν τινὶ οἰκίσκῳ, ὑπενθυμίσαντί μοι τὴν „φωλεάν“ τῆς Μόσχας . . . τὸσον ἦτο πενιχρός! Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του, αὐτὸς ἐκάθητο ἐν τινὶ γωνίᾳ. Ἀμφότεραι αἱ χεῖρές του ἀνεπαύοντο χαλαρῶς ἐπὶ τῶν γονάτων. Μικρὸν στεατοκήριον ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὴν κεκυφύϊαν καὶ πολὺν κεφαλὴν του. Ἄμα ὡς ἤκουσε τὸν θόρυβον τῶν βημάτων μου, ἐστράφη καὶ μ' ἐχαιρέτησε φιλοφρονέστερον ἢ ὅσον ἐπερί-

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΩΠΗΛΑΣΙΑΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ Ε. Ραβέλ.

ρώσῃ τὴν κενὴν ταύτην ἐθιμοτυπίαν. Ποῖος δὰ πιστεύει πλέον εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα;

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις μοὶ ἐφάνησαν παράξενοι, ὡς ἐξελθοῦσαι ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Βαβουρίνου. Δὲν ἀπεκρίθην ὅμως τίποτε, ἐμίσθωσα μίαν ἁμάξαν καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐπιβῇ αὐτῆς; διὰ νὰ τὸν φέρω εἰς τὸ οἶκμά του, ἀλλ' αὐτὸς ἀπέκρουσε τὴν προσφορὰν μου.

* * *

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας μετέβην εἰς ἐπισκεψίμν του. Καθ' ὁδὸν ἀδιακόπως ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ Πουνίνου. Ἐνεθυμήθην πάλιν τὴν πρώτην μας συνάντησιν, τὸν τότε ἐνθουσιασμόν του ὑπὲρ τῆς ποιήσεως; καὶ τοὺς διασκεδαστικούς τρόπους του. Ἐπειτα ἀνεπύλησα τὴν ἐν Μόσχᾳ συνάντησίν μας, πόσον μεταβεβλημένος εἶχέ μοι φανῇ ἐνεῖ, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τελευταίας; ἡμέρας! Καὶ τώρα, τώρα

μεν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐνεφανίσθη καὶ ἡ σύζυγός του, ἀμέσως δὲ ἀνεγνώρισα ἐν αὐτῇ τὴν Μοῦσαν, καὶ ἐνόησα συγχρόνως διὰ τί μὲ εἶχε προσκαλέσει εἰς τὴν οἰκίαν του . . . ἤθελε νὰ μοὶ δείξῃ, ὅτι εἶχεν ἐπὶ τέλους ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ Μοῦσα πολὺ εἶχε μεταβληθῇ. Τὸ πρόσωπον, ἡ φωνή, αἱ κινήσεις της, τὰ πάντα τέλος ἐγίναν ἐπ' αὐτῆς ὅλως διάφορα. Πρὸ πάντων δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον μεταβληθῇ. Πόσον ἥστραπτον καὶ ἐσπινθηροβόλουν ἄλλοτε οἱ ὠραῖοι οὗτοι καὶ πονηροὶ ὀφθαλμοί! Λαθραίως μὲν, ἀλλὰ ζωηρῶς ἐφεγγοβόλουν τότε καὶ τὸ βλέμμα των ἦτον ὡς ὡς ἡ αἶχμή βελόνης . . . Τώρα τὸ βλέμμα των ἦτο σταθερόν, ἥρεμον, προσεκτικόν, αἱ μέλαιναί δὲ κῆραι των εἶχον ἀμαυρωθῇ. „Ἐξημερώθην τώρα, ἐγίνα εὐπειθὴς καὶ φρόνιμος“, ἐφαίνετο λέγον τὸ γαληνιαῖον καὶ σχεδὸν ἀμβλὺ τοῦτο βλέμμα. Τὴν αὐτὴν ἐκφρασιν εἶχε καὶ τὸ διαρκὲς καὶ τα-